

STEPHENIE
MEYER

DE
CHEMICUS

*Ze werkte voor de Amerikaanse overheid.
Totdat ze te gevaarlijk werd...*

ISBN 978-90-225-7982-4

ISBN 978-94-023-0838-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Chemist*

Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Mario J. Pulice en DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Kelly Campbell

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 Stephenie Meyer

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan Jason Bourne en Aaron Cross
(en ook aan Asya Muchnick en Meghan Hibbett voor hun vrolijke
medeplichtigheid aan mijn obsessie)*

1

De taak van vandaag was routine geworden voor de vrouw die zich op dit moment Chris Taylor noemde. Ze was veel vroeger opgestaan dan haar lief was, en had vervolgens haar gebruikelijke verzorgsmaatregelen voor de nacht uit elkaar gehaald en opgeborgen. Het was een heel gedoe om alles 's avonds op te stellen en het vervolgens 's ochtends vroeg weer uit elkaar te halen, maar ze wilde haar leven niet op het spel zetten om even lekker lui te kunnen zijn.

Na deze dagelijkse taak was Chris in haar onopvallende sedan – al een flink aantal jaar oud, maar zonder grote schade waardoor hij gemakkelijk te onthouden zou zijn – gestapt, en had ze urenlang gereden. Ze was drie staatsgrenzen en talloze countygrenzen overgestoken, en zelfs toen ze ongeveer de juiste afstand had afgelegd, had ze nog diverse stadjes afgewezen waar ze doorheen reed. Dat stadje was te klein, dit had maar twee uitvalswegen en dat zag eruit alsof er zo weinig mensen stopten dat ze onvermijdelijk zou opvallen, ondanks de moeite die ze zich had getroost om er doodnormaal uit te zien. Ze prentte een paar plekken in haar geheugen die ze op een andere dag misschien zou willen bezoeken: een winkel met lasbenodigdheden, een legerdump en een boerenmarkt. De perziken begonnen weer op de markt te komen; ze moest haar voorraden eens aanvullen.

Uiteindelijk kwam ze laat in de middag aan in een druk stadje waar ze nog nooit was geweest. Zelfs de openbare bibliotheek was drukbezocht.

Ze vond het prettig om een bibliotheek te gebruiken als dat mogelijk was. Wat gratis was, was moeilijker na te trekken.

Ze parkeerde haar auto aan de westkant van het gebouw, buiten het zicht van de enige camera, die boven de ingang hing. Binnen waren alle computers bezet, en diverse geïnteresseerden waren aan het wachten op een plek aan de computer, dus keek ze een beetje rond bij de afdeling biografieën of ze iets bruikbaar zag. Ze zag dat ze alles wat eventueel van pas

zou komen al had gelezen. Vervolgens zocht ze het meest recente werk op van haar favoriete spionageschrijver, een voormalig lid van een geheime legereenheid, en pakte toen een paar van de titels die ernaast stonden. Terwijl ze een goede zitplaats zocht om te wachten, voelde ze een steek van schuldgevoel; het was eigenlijk flauw om van een bibliotheek te stelen. Maar om meer dan één reden was het uitgesloten om hier een bibliotheekpas aan te vragen, en er was altijd een heel kleine kans dat ze in die boeken iets las wat haar veiligheid zou vergroten. Veiligheid ging altijd vóór schuldgevoel.

Ze was zich er heus van bewust dat dit voor negennegentig procent zinloos was – het was extreem onwaarschijnlijk dat ze uit fictie echt iets concreet bruikbaar zou halen – maar ze had zich lang geleden al een weg door de meer op feiten gebaseerde vorm van research gewerkt. Bij gebrek aan de beste bronnen om in te spitten nam ze genoegen met de minste. Ze werd nog angstiger dan ze normaal al was als ze niet op z'n minst iets te bestuderen had. Bovendien had ze bij haar meest recente buit ook daadwerkelijk een tip gevonden die praktisch leek. Die was ze al begonnen in haar routine te verwerken.

Ze ging in een verschoten leunstoel zitten in een afgelegen hoekje, waar ze goed zicht had op de computerhokjes, en deed net alsof ze het bovenste boek van haar stapel aan het lezen was. Ze kon merken aan de manier waarop een aantal van de computergebruikers hun spullen over het bureau hadden verspreid – een van hen had zelfs zijn schoenen uitgedaan – dat ze daar nog wel een tijd zouden zitten. De meest veelbelovende computerplek werd gebruikt door een tienermeisje met een stapel naslagwerken en een gekwelde uitdrukking op haar gezicht. Het meisje leek niet op sociale media te zitten; ze was titels en auteurs aan het opschrijven die een internetzoektocht hadden opgeleverd. Terwijl ze wachtte, hield Chris haar hoofd over haar boek gebogen, waarbij ze het vasthield in het holletje van haar linkerarm. Met het scheermesje dat in haar rechterhand was verborgen sneed ze netjes de magnetische sensor af die op de rug was geplakt en stopte die in de spleet tussen het kussen en de armleuning van de stoel. Ze deed net of ze het niet interessant meer vond en ging verder met het volgende boek op de stapel.

Chris was er klaar voor, met haar gestripte romans al in haar rugzak

weggestopt, toen het tienermeisje vertrok om nog een andere bron te zoeken. Zonder op te springen of de indruk te wekken dat ze zich had gehaast, zat Chris al in de stoel voordat de overige hoopvolle mensen zelfs maar beseften dat hun kans verkeken was.

Het daadwerkelijke checken van haar e-mail nam meestal ongeveer drie minuten in beslag.

Daarna zou ze nog vier uur hebben – als ze niet met een grote boog omreed – om terug te keren naar haar tijdelijke woning. En daarna kwam uiteraard het opnieuw in elkaar zetten van haar verzorgsmaatregelen voordat ze eindelijk kon slapen. E-maildag was altijd een lange dag.

Hoewel er geen verband was tussen haar huidige leven en dit e-mailadres – het IP-adres was nooit hetzelfde en plaatsen of namen werden niet genoemd – zou ze, zodra ze klaar was met lezen en zo nodig haar e-mails had beantwoord, weer de deur uit zijn en als de bliksem de stad uit rijden, om zo ver mogelijk van deze locatie vandaan te komen. Voor het geval dat.

‘Voor het geval dat’ was Chris’ onbedoelde mantra geworden. Ze leidde een leven waarin ze tot in het extreme voorbereid was, maar zoals ze zich vaak voorhield, zou ze zonder die voorbereiding helemaal geen leven leiden.

Het zou fijn zijn om die risico’s niet te hoeven nemen, maar het geld zou een keer opraken. Meestal vond ze wel een eenvoudig baantje bij een bescheiden familiebedrijfje, bij voorkeur een met een handgeschreven administratie, maar dat soort werk leverde alleen genoeg geld op voor de eerste levensbehoeften: voedsel en de huur. Nooit voor de duurdere dingen in haar leven, zoals vervalste identiteitsbewijzen, laboratoriumapparatuur en de diverse chemische bestanddelen die ze verzamelde. En daarom onderhield ze een minimale aanwezigheid op het internet, vond ze hier en daar een zeldzame betalende cliënt en deed ze haar best om ervoor te zorgen dat dit werk haar niet onder de aandacht bracht van degenen die wilden dat ze ophield met bestaan.

De vorige twee e-maildagen hadden niets opgeleverd, dus was ze blij toen ze zag dat er een bericht op haar wachtte – blij gedurende de ongeveer twee tienden van een seconde die ze nodig had om tot zich door te laten dringen wie de afzender was.

l.carston.463@dpt11a.net

Daar stond het zomaar; zijn echte e-mailadres, gemakkelijk rechtstreeks

te herleiden naar haar voormalige werkgevers. Terwijl het haar in haar nek overeind ging staan en de adrenaline door haar lichaam gierde – *Rennen, rennen, rennen!* leek het door haar aderen te schreeuwen – was ze tegelijkertijd nog steeds in staat om er met open mond naar te staren uit ongelooft over de arrogantie ervan. Ze onderschatte altijd hoe verbazingwekkend slordig ze konden zijn.

Ze kunnen hier nog niet zijn, zei ze tegen zichzelf door de paniek heen, terwijl haar ogen de bibliotheek al afzochten naar mannen met schouders die te breed waren voor hun donkere pakken, naar militaire haardrachten, naar iedereen die haar kant op kwam. Ze zag haar auto door het grote raam, en het léék alsof niemand eraan had gezeten, maar ze had hem dan ook niet echt in de gaten gehouden, of wel?

Ze hadden haar dus weer gevonden. Maar ze konden niet weten waar ze zou beslissen haar e-mail te checken. Die keuze liet ze altijd heel welbewust over aan het toeval.

Er was zojuist een alarm afgegaan in een keurig grijs kantoor, of misschien wel een paar kantoren, misschien zelfs wel met rode zwaailichten. Natuurlijk zou er met spoed een legeronderdeel op worden gezet om dit IP-adres te achterhalen. Er zou op dit moment mankracht worden gemobiliseerd. Maar zelfs als ze helikopters gebruikten – en die mogelijkheid hadden ze – had ze nog een paar minuten. Genoeg om te zien wat Carston wilde.

De onderwerpregel luidde: *Ben je het vluchten al zat?*

Klootzak.

Ze klikte het bericht open. Het was niet lang.

Het beleid is veranderd. We hebben je nodig. Zou een informele verontschuldiging helpen? Kunnen we ergens afspreken? Ik zou het niet durven vragen als er geen levens op het spel stonden. Heel, heel veel levens.

Ze had Carston altijd gemogen. Hij had menselijker geleken dan veel van de andere mannen in donkere pakken die voor de afdeling werkten. Sommigen van hen – vooral degenen die een uniform droegen – waren ronduit eng. Wat waarschijnlijk een hypocriete gedachte was, gezien het beroep dat ze vroeger uitoefende.

Dus natuurlijk was het Carston die ze contact met haar lieten opnemen. Ze wisten dat ze eenzaam en bang was, en dus stuurden ze een oude vriend om haar een warm en doezelig gevoel te bezorgen. Dat was alleen maar logisch, en zonder hulp zou ze de list waarschijnlijk ook wel hebben doorzien, maar het was mooi meegenomen dat diezelfde list ooit was gebruikt in een roman die ze had gestolen.

Ze stond zichzelf één diepe ademhaling en een halve minuut geconcentreerd denkwerk toe. De focus zou moeten liggen op haar volgende zet – zo snel mogelijk wegwezen uit deze bibliotheek, dit stadje, deze staat – en of dat voldoende was. Was haar huidige identiteit nog veilig, of was het weer tijd om naar een andere plek te verhuizen?

Maar die focus ontspoorde door het verraderlijke idee van Carstons aanbod.

Stel nou dat...

Stel nou dat dit echt een manier was om hen zover te krijgen dat ze haar met rust lieten. Stel nou dat haar vaste overtuiging dat dit een val was, voortkwam uit paranoia en het lezen van te veel spionageromans.

Als de opdracht belangrijk genoeg was, zouden ze haar in ruil daarvoor haar leven misschien teruggeven.

Dat was niet waarschijnlijk.

Maar dan nog had het geen zin om net te doen alsof Carstons e-mail nooit was aangekomen.

Ze antwoordde op de manier waarvan ze dacht dat ze zouden hopen dat ze zou reageren, hoewel ze nog maar nauwelijks een plan had bedacht.

Ben een heleboel dingen zat, Carston. Waar we elkaar voor het eerst hebben ontmoet, over precies een week om twaalf uur 's middags. Als ik iemand bij je zie, ben ik weg, etc. etc. etc., je kent het riedeltje vast wel. Wees geen sukkel.

Nog in dezelfde seconde was ze op de been en aan het lopen, een soepele pas die ze ondanks haar korte benen perfect had ontwikkeld en die er een stuk nonchalanter uitzag dan hij was. In haar hoofd was ze de seconden aan het aftellen, schattend hoe lang een helikopter ervoor nodig zou hebben om de afstand tussen Washington D.C. en deze locatie af te leggen.

Natuurlijk konden ze ook de plaatselijke instanties inschakelen, maar dat was gewoonlijk niet hun stijl.

Totaal niet hun gewoonlijke stijl, maar toch... ze had een ongegrond maar evengoed dwingend ongemakkelijk gevoel dat ze hun gebruikelijke stijl misschien zat waren. Het had hun niet de resultaten opgeleverd waar ze naar op zoek waren geweest, en dit waren geen geduldige mensen. Ze waren gewend te krijgen wat ze wilden en wanneer ze dat wilden. En ze wilden haar al drie jaar dood hebben.

Deze e-mail was absoluut een verandering van beleid. Als het een val wás.

Ze moest ervan uitgaan dat het dat was. Dat perspectief, die manier van tegen haar wereld aan kijken was de reden waarom ze nog steeds ademde. Maar ergens in haar hersenen was ze al tegen beter weten in aan het hopen geslagen.

Bij het spel dat ze aan het spelen was, lag er maar weinig in de waagschaal, dat wist ze. Slechts één leven. Slechts haar leven.

En dat leven, dat ze ondanks zulke overweldigende tegenwerking had weten te behouden, was niet meer dan dat: leven. Alleen de allerkaalste basis. Eén kloppend hart, één paar longen die zich uitzetten en samentrokken.

Ze leefde nog, ja, en ze had er hard voor gevochten om dat te blijven doen, maar tijdens de donkerste nachten had ze zich soms afgevraagd waar ze nu precies voor aan het vechten was. Was de kwaliteit van leven die ze erop nahield al die moeite waard? Zou het niet ontspannend zijn om haar ogen te sluiten en ze niet meer open te hoeven doen? Was een leeg, zwart gat niet net iets aantrekkelijker dan de onophoudelijke doodsangst en de voortdurende inspanning?

Er was maar één ding dat haar er altijd van had weerhouden om daar ja op te antwoorden en een van de vredige, pijnloze uitwegen te nemen die zo eenvoudig tot haar beschikking stonden, en dat was een buitengewoon ontwikkelde competitiedrang. Die was haar bij haar studie medicijnen goed van pas gekomen en nu hield hij haar in leven. Ze zou hen niet laten winnen. Ze peinsde er niet over om hen zo'n gemakkelijke oplossing voor hun probleem te geven. Ze zouden haar uiteindelijk waarschijnlijk wel te pakken krijgen, maar ze zouden ervoor moeten werken, verdomme – en ze zouden ervoor bloeden ook.

Nu zat ze in de auto, zes straten van de dichtstbijzijnde oprit naar de snelweg vandaan. Ze droeg een donker honkbalpetje over haar korte haar, een mannenzonnebril met een groot montuur dat het grootste deel van haar gezicht bedekte, en een wijd sweatshirt dat haar tengere figuur verhulde. Voor de oppervlakkige waarnemer zou ze sprekend op een tienerjongen lijken.

De mensen die haar dood wilden hadden al wat bloed verloren en onder het rijden glimlachte ze plotseling onwillekeurig toen ze eraan terugdacht. Het was vreemd hoe weinig moeite ze er tegenwoordig mee had om mensen te doden, hoe bevredigend ze het vond. Ze was bloeddorstig geworden, wat ironisch was, als je alles in ogenschouw nam. In de zes jaar dat ze bij hen in de leer was geweest, was het hun absoluut niet gelukt haar te breken en te veranderen in iemand die van haar werk genoot. Maar drie jaar van voor hen op de vlucht zijn had een hele hoop dingen veranderd.

Ze wist dat ze er niet van zou genieten om een onschuldige persoon te doden. Ze wist zeker dat die drempel niet was overschreden en dat dat ook niet zou gebeuren. Sommige mensen in haar vak – haar voormalige vak – waren ronduit psychotisch, maar ze hoopte toch dat dit de reden was waarom haar collega's niet zo goed waren als zij. Zij hadden de verkeerde beweegredenen. Een hekel hebben aan wat ze deed, gaf haar het vermogen om het zo goed mogelijk te doen.

Binnen de context van haar huidige leven ging het bij het doden om winnen. Niet de hele oorlog, slechts één klein gevecht tegelijk, maar elke overwinning was er één. Iemand anders' hart stopte en dat van haar bleef kloppen. Iemand kwam haar achterna en in plaats van een slachtoffer trof hij dan een roofdier aan. Een teruggetrokken bruine spin, onzichtbaar achter haar val van spinrag.

Dat was wat ze van haar hadden gemaakt. Ze vroeg zich af of ze enige trots schepten in hun prestatie, of dat ze er alleen maar spijt van hadden dat ze haar niet snel genoeg hadden doodgetrapt.

Toen ze eenmaal een paar kilometer op de snelweg zat, voelde ze zich beter. Haar auto was een populair model – op dit moment reden er een paar duizend voertuigen op de snelweg die er net zo uitzagen als die van haar – en de gestolen kentekenplaten zouden worden vervangen zodra ze een plek vond waar ze veilig kon stoppen. Niets bracht haar in verband met

het stadje dat ze net had verlaten. Ze was twee afritten gepasseerd en was een derde ingeslagen. Als ze de snelweg wilden blokkeren, zouden ze geen idee hebben waar ze dat moesten doen. Ze was nog steeds verborgen. Nog steeds veilig, voorlopig.

Natuurlijk was het op dit moment onmogelijk om rechtstreeks naar huis te rijden. Ze deed er zes uur over om naar huis te gaan, verschillende hoofdwegen en kleinere wegen nemend en voortdurend controlerend of niemand haar volgde. Tegen de tijd dat ze eindelijk haar huurhuisje bereikte – het architecturale equivalent van een oud barrel – sliep ze al half. Ze overwoog koffie te zetten en zette de voordelen van een stoot cafeïne af tegen de last van één extra taak, en besloot om gewoon maar door te ploegen op het piepkleine beetje energie dat ze nog overhad.

Ze sleepte zich de twee krakkemikkige treden van de veranda op, automatisch de door verrotting verzwakte plek aan de linkerkant van de eerste tree vermijdend, en maakte het dubbele nachtslot open van de stalen veiligheidsdeur die ze had geïnstalleerd in de eerste week dat ze hier woonde; de wanden – eenvoudige houten balken met een stenen stapelmuur ertussen, afgewerkt met spaanplaat en vinyl – leverden niet dezelfde mate van beveiliging, maar statistisch gezien probeerden insluipers vrijwel altijd eerst de deur. De tralies voor de ramen waren ook geen onoverkomelijke barrière, maar ze waren afdoende om de incidentele amateurinbreker ertoe aan te zetten voor een gemakkelijker doelwit te gaan. Voordat ze haar hand op de deurkruk legde, drukte ze op de deurbel. Drie snelle stoten die op een eventuele toeschouwer zouden overkomen alsof ze hem één keer aanhoudend indrukte. Het geluid van de westminsterslag werd maar een beetje gedimd door de dunne muren. Ze stapte snel door de deur; ze hield haar adem in, voor het geval dat. Ze hoorde geen zacht gekraak van gebroken glas, dus ademde ze uit terwijl ze de deur achter zich dichtdeed.

De beveiliging van haar huis had ze helemaal zelf ontworpen. De professionals die ze in het begin had bestudeerd hadden allemaal hun eigen methoden. Geen van hen bezat haar gespecialiseerde reeks vaardigheden. En dat gold ook voor de auteurs van de uiteenlopende romans die ze op dit moment als niet voor de hand liggende handboeken gebruikte. Al het andere wat ze moest weten had ze gemakkelijk op YouTube weten te vinden. Een paar onderdelen van een oude wasmachine, een microcontrollerboard

dat ze bij een webshop had besteld, een nieuwe deurbel en nog wat andere aankopen, en zo had ze een degelijke boobytrap in elkaar geknutseld.

Ze maakte de nachtsloten achter zich vast en deed de lampen aan met de schakelaar die het dichtst bij de deur was. Hij was geplaatst in een paneel met nog twee andere schakelaars. De middelste was een dummy. De derde schakelaar, het verste van de deur, was verbonden met dezelfde verklikkerdraad als de deurbel. Net als die installatie en de deur was het schakelpaneel tientallen jaren nieuwer dan al het andere in de kleine voorkamer die woonkamer, eetkamer en keuken in één was.

Alles zag er nog uit zoals ze het had achtergelaten: een spaarzame, goedkope inrichting – niets wat groot genoeg was voor een volwassene om zich achter te verschuilen –, lege werkbladen en tafelblad, geen ornamenten of kunstwerken. Steriel. Ze wist dat het er zelfs met de avocado- en mosterd-keurig vinyl vloer en het popcornkeurig plafond nog steeds een beetje als een laboratorium uitzag.

Misschien kwam het door de geur dat het aanvoelde als een laboratorium. De kamer was zo angstvallig hygiënisch dat een indringer de zwembadbenodigdhedengeur waarschijnlijk zou toeschrijven aan schoonmaakmiddelen. Maar dat zou alleen gebeuren als hij binnenkwam zonder haar beveiligingssysteem in werking te zetten. Als hij het systeem wel triggerde, zou hij geen tijd hebben om de details van de kamer tot zich door te laten dringen.

De rest van het huis bestond eenvoudig uit een slaapkamertje en een badkamertje, pal achter elkaar gelegen van de voordeur naar de achtermuur, zodat er niets in de weg stond om haar te laten struikelen. Ze deed het licht uit om zichzelf de wandeling terug te besparen.

Ze strompelde door de enige deur haar slaapkamer binnen en wandelde half slapend door de routine heen. Er scheen zo veel licht door de minijaloezieën – rood neonlicht van het tankstation aan de overkant van de straat – dat ze de lamp uit kon laten. Eerst legde ze twee langgerekte donzen kussens die boven op het tweepersoonsmatras lagen dat het grootste gedeelte van de slaapkamer innam, zo dat ze de vage vorm van een menselijk lichaam hadden. Daarna propte ze de ziploczakjes vol namaakbloed uit halloweenkostuums in de kussenslopen; van dichtbij was het niet erg overtuigend bloed, maar de ziploczakjes waren bedoeld voor een aanvaller die

het raam openbrak, de jaloezieën opzijschoof en vanuit dat gezichtspunt schoot. In het zwakke neonlicht zou hij het onderscheid niet kunnen maken. Vervolgens het hoofd: het masker dat als de basis ervan diende, was weer iets wat ze uit de verkoop van halloweenrestanten had gehaald; een nabootsing van een verliezende politieke kandidaat met een vrij realistische huidskleur. Ze had het masker opgevuld tot het grofweg de afmetingen van haar eigen hoofd had en er een goedkope bruine pruik op genaaid. Het belangrijkste onderdeel was een draadje dat tussen het matras en de springveren was geregen, verborgen in de nylon vezels. Net zo'n draadje stak door het kussen waar het hoofd op rustte. Ze trok het laken en daarna de deken omhoog, klopte het allemaal in vorm en draaide toen de gerafelde uiteinden van de twee draadjes in elkaar. Het was een erg zwakke verbinding. Als ze het hoofd ook maar even aanraakte, of het lichaam van kussens een beetje opschudde, zouden de draadjes al geruisloos van elkaar glijden.

Ze zette een stap naar achteren en keek nog eens met haar ogen halfdicht naar het lokaas. Het was niet haar beste werk, maar het zag er toch uit alsof er iemand in het bed lag te slapen. Zelfs als een indringer niet geloofde dat het Chris was, zou hij evengoed het slapende lichaam moeten uitschakelen voordat hij verder naar haar kon zoeken.

Te moe om haar pyjama aan te doen, deed ze alleen haar wijde spijkerbroek uit. Dat was genoeg. Ze pakte het vierde kussen en trok haar slaapzak onder het bed vandaan; ze voelden vanavond zwaarder en logger dan gebruikelijk. Ze sleepte ze naar de kleine badkamer, liet ze in de badkuip vallen en voerde een minimale wasbeurt uit. Vanavond zou ze haar gezicht niet wassen, alleen haar tanden poetsen.

Het pistool en het gasmasker lagen allebei onder de wastafel, verborgen onder een stapel handdoeken. Ze trok het gasmasker over haar hoofd, trok de riempjes strak aan, sloeg toen haar handpalm over de opening met het filter en inhaleerde door haar neus om te controleren of het goed afgesloten was. Het masker zoog zich goed over haar gezicht vast. Dat deed het altijd, maar ze liet zich er nooit door vertrouwdheid of uitputting van weerhouden om haar veiligheidsroutine over te slaan. Ze legde het pistool binnen handbereik in het zeepbakje dat boven de badkuip aan de muur was bevestigd. Ze was niet dol op het pistool; ze kon redelijk schieten vergeleken met een volledig ongetrainde burger, maar ze haalde het niet bij

een professional. Maar ze had de mogelijkheid nodig; op een dag zouden haar vijanden erachter komen hoe haar systeem werkte, en zouden de mensen die haar kwamen vermoorden ook gasmaskers dragen.

Eerlijk gezegd was ze verbaasd dat haar trucje haar zo lang had gered.

Met een ongeopende filterbus met korrels voor chemische absorptie onder haar behabandje gestoken schuifelde ze de twee stappen terug de slaapkamer in. Ze knielde naast de ventilatieopening ter hoogte van de vloer aan de rechterkant van het bed dat ze nooit had gebruikt. Het afdekrooster van het luchtgat was waarschijnlijk niet zo stoffig als het zou moeten zijn, de bovenste schroeven zaten er maar voor de helft in en de onderste ontbraken helemaal, maar ze was er zeker van dat niemand die door het raam keek deze details zou opmerken of zou begrijpen wat die details betekenden als hij dat wel deed; Sherlock Holmes was zo ongeveer de enige persoon van wie ze níét bang was dat hij op het punt stond een aanslag op haar leven te plegen.

Ze haalde de bovenste schroeven los en nam het rooster weg. Een paar dingen zouden iemand die in het ventilatiegat keek onmiddellijk opvallen. Ten eerste was het gat aan de achterkant afgesloten, waardoor het niet meer functioneerde. Ten tweede hoorden de grote witte emmer en de grote accu daar waarschijnlijk niet thuis. Ze wrikte het deksel van de emmer en werd onmiddellijk begroet door dezelfde chemische lucht die er door de hele voorkamer hing, zo vertrouwd dat ze hem nauwelijks opmerkte.

Ze stak haar hand in de duisternis achter de emmer en haalde er eerst een klein, onhandig geval met een spoel, metalen armpjes en dunne draden uit, daarna een glazen ampul die ongeveer zo groot was als haar vinger en als laatste een rubberen huishoudhandschoen. Ze stelde het inlaatventiel – dat ze uit de afgedankte wasmachine had gehaald – zo op dat de armpjes die eruit staken half waren ondergedompeld in de kleurloze vloeistof in de emmer. Ze knipperde twee keer hevig met haar ogen in een poging zichzelf te dwingen alert te worden; dit was het gedeelte waar het erop aankwam. Ze trok de handschoen aan aan haar rechterhand, haalde vervolgens het busje onder haar behabandje vandaan en hield het gereed in haar linkerhand. Met de gehandschoende hand stopte ze voorzichtig de ampul in de groeven die ze voor dit doel in de metalen armpjes had geboord. De ampul lag net onder de oppervlakte van het zuur, het witte poe-

der aan de binnenkant inert en dus onschuldig. Maar als de stroom door de draadjes die zo lichtjes op het bed aan elkaar waren vastgemaakt zou worden onderbroken, zou het signaal het inlaatventiel doen dichtklappen en zou het glas breken. Het witte poeder zou een gas worden dat niet inert, en ook niet onschuldig was.

Het was in wezen dezelfde opstelling als die ze in de voorkamer had, maar de bedrading was hier gewoon eenvoudiger. Deze val zette ze alleen als ze ging slapen.

Ze legde de handschoen terug, plaatste het dekplaatje van het luchtgat terug en strompelde toen, met een gevoel dat niet echt opgewekt genoeg was om het opluchting te noemen, weer naar de badkamer. De deur zou, net als het ventilatiegat, een waarschuwing kunnen zijn geweest voor iemand die net zo op detail was gericht als Sherlock Holmes; de zacht rubberen tochtstrip die om alle randen zat, was absoluut niet standaard. Ze zouden de badkamer niet volledig van de slaapkamer afsluiten, maar ze zouden haar wel meer tijd geven.

Ze viel bijna in de badkuip, een slowmotionval op de dikke slaapzak. Het had een tijdje geduurd voordat ze het gewend was om met het masker om te slapen, maar nu dacht ze er niet eens meer aan terwijl ze dankbaar haar ogen sloot.

Ze wurmde zichzelf de donzen en nylon cocon in en kronkelde tot de harde vierkante vorm van haar iPad tegen haar onderrug aan was genesteld. Daar was een verlengsnoer in geplugd dat werd gevoed door de bedrading in de voorkamer. Als de stroom door die draad werd onderbroken, zou de iPad gaan trillen. Ze wist uit ervaring dat dat voldoende was om haar wakker te maken, zelfs als ze zo moe was als vanavond. Ze wist ook dat ze de filterbus – nog steeds in haar linkerhand, dicht tegen haar borst aan gedrukt als de teddybeer van een kind – binnen drie seconden geopend en op zijn plek op het gasmasker geschroefd kon hebben, hoewel ze half wakker was, het donker was en ze haar adem inhield. Ze had het heel vaak geoeftend en zich vervolgens bewezen tijdens de drie noodgevallen die geen oefening waren geweest. Ze had het overleefd. Haar systeem werkte.

Hoe uitgeput ze ook was, haar gedachten moesten nog steeds de vervelende gebeurtenissen van de dag verwerken voordat ze haar zouden laten slapen. Het voelde afschuwelijk – als fantoompijn, niet verbonden aan een

werkelijk deel van haar lichaam, maar evengoed gewoon aanwezig – om te weten dat ze haar weer hadden gevonden. Ook was ze niet tevreden over het antwoord dat ze in haar e-mail had gegeven. Ze had het plan te zeer in een opwelling bedacht om er zeker van te zijn. En het dwong haar sneller in actie te komen dan ze zou willen.

Ze kende de theorie: soms, als je recht op de man af rende die het pistool vasthield, kon je hem verrassen. Vluchten had altijd haar voorkeur gehad, maar deze keer zag ze geen uitweg uit het alternatief. Misschien morgen, nadat haar vermoeide hersenen waren gereset.

Omgeven door haar web viel ze in slaap.